

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/51/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6918010376
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alojz Palaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6918010376.1

Uznesenie

Krajský súd Banská Bystrica, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Alojza Palaja a sudcov JUDr. Jozefa Ryanta a JUDr. Mária Šuleja, na verejnom zasadnutí dňa 22. mája 2019, prejednal odvolanie obžalovaného P. G., proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota z 30.01.2019 sp.zn. 3T/92/2018 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného P. G. z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súdu prvého stupňa bol obžalovaný P. G. uznaný za vinného zo zločinu obchodovania s ľuďmi podľa § 20 k § 179 ods. 1, ods. 3 písm. f) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

- od roku 2003 až do 23.12.2016 v E. F. opakovane najmenej na tri mesiace vyvážal autobusovou dopravou do Spolkovej republiky Nemecko do mesta Düsseldorf G. M., nar. XX.XX.XXXX, u ktorého pod príslubom finančného zisku zneužil jeho zraniteľné postavenie vyplývajúce z jeho chudoby a závislosti, kde ho nútil k žobraniu počas celého dňa 6 dní v týždni s tým, že vyžobrané peniaze mu musel každý večer odovzdávať, čím sa obohatil o bližšie nepoznaný finančný prospech,

- od leta v roku 2010 do 30.01.2017 po vzájomnej dohode s obvineným E. V. opakovane prišli do obce Štrkovec za M. X., nar. XX.XX.XXXX, kde ho proti jeho vôli tlačili do osobného motorového vozidla a dovezli do E. F., kde ho ubytovali v rodinnom dome na M. ulici č. XXXX/XX a na druhý deň ho autobusovou dopravou najmenej trikrát počas kalendárneho roku vyviezli do mesta Düsseldorf v Spolkovej republiky Nemecko, kde pod hrozbou násilia bol M. X. prinútený žobrať počas celého dňa 6 dní v týždni, pričom vyžobrané peniaze vo výške asi 170,- Eur denne musel každý večer odovzdávať obvinenému P. G. alebo obvinenému E. V., čím sa títo obohatili o bližšie nepoznaný finančný prospech,

- od jesene v roku 2013 do 23.12.2016 v E. F. najmenej raz vyviezol do mesta Düsseldorf v Spolkovej republike Nemecko L. F., nar. XX.XX.XXXX, u ktorého zneužil jeho zraniteľné postavenie vyplývajúce z chudoby, kde bol L. F. prinútený k žobraniu počas celého dňa 6 dní v týždni s tým, že vyžobrané peniaze mu musel každý večer odovzdať a takto sa obohatil o bližšie nepoznaný finančný prospech.

Za to bol odsúdený podľa § 179 ods. 3 Tr. zák., § 37 písm. a) Tr. zák., § 38 ods. 2,4 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere osem rokov a osem mesiacov. Podľa § 48 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. obžalovanému bola uložená povinnosť nahradiť poškodenému M. X. škodu v sume 1.000,- Eur.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal obžalovaný v zákonnej lehote odvolanie, ktorým sa domáhal zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na nové prejednanie s tým, že alternatívne navrhol oslobodiť spod obžaloby okresného prokurátora.

V dôvodoch odvolania vyslovil názor, že súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku vyhodnotil svedecké výpovede svedkov vypočutých na hlavnom pojednávaní a z týchto malo vyplývať, že nežobrali partiu obžalovaného P. G., pokiaľ ide o svedkov V., T., U. a T., naproti tomu ďalší svedkovia M., U. a F. vypovedali neurčito, pritom zhodne uvádzali, že žijú vo dvore obžalovaného P. G., za ubytovanie v

letných kuchyniach alebo prístreškoch mu platia mesačne po 50,- Eur a elektrinu. Uviedli, že chodili žobrať do Nemecka, ale podľa ich vyjadrení peniaze obžalovanému nemuseli odovzdávať, inak súd z týchto dôvodov potom výpovede vyhodnotil ako účelové vzhľadom k tomu, že obžalovaný mu umožnil bývať v dvore svojho rodinného domu alebo u neho.

Súd prvého stupňa sa však absolútne nesprávne vysporiadal s vykonaným dokazovaním a svoje rozhodnutie o vine opiera o výpovede svedkov, ktoré nielenže jeho vinu preukazujú, ale naopak, skutok tak, ako je popísaný v podanej obžalobe, vyvracajú. Súd prvého stupňa za dôkazy označil výpovede svedkov M., X. a Z., ktorí vypovedali v neprospech obžalovaného, ale na druhej strane je zrejmé, že sú nezrovnalosti medzi týmito výpoveďami, sú tendenčné a motivované inými okolnosťami. Za protizákonný považuje postup včítane výpovede svedka M., ktorý 04.08.2017 zomrel a na hlavnom pojednávaní nebol prítomný, preto jeho výpoveď bola prečítaná a nezákonná je preto, lebo nemohla byť na hlavnom pojednávaní konfrontovaná s otázkami obhajoby a tento dôkaz bol vykonaný v rozpore so zásadou kontradiktórnosti hlavného pojednávania. Odvolateľ však prostredníctvom obhajcu nevysvetlil, z čoho vyplýva protizákonnosť takéhoto postupu.

V ďalšom poukázal na to, že uvedení svedkovia vypovedali na hlavnom pojednávaní odlišne, pritom výpoveď svedka X. označil ako tendenčnú a jednoznačne motivovanú dlhom, ktorý údajne obžalovaný má voči tomuto svedkovi. X. uviedol na hlavnom pojednávaní, že obžalovaný mu je dlžný 800,- Eur a za tento dlh ho chcel skôr už udať, inak uviedol, že ho nikdy nezbil, čo svedčí o nesprávnom závere súdu o údajnom násilí obžalovaného voči tomuto svedkovi.

Pokiaľ ide o výpoveď svedkyne Z., túto nepotvrdil žiadny zo svedkov, je podľa vlastných slov psychiatrickým pacientom a užíva sedem druhov liekov, pritom jej výpoveď nepotvrdil na hlavnom pojednávaní žiadny zo svedkov. Z týchto dôvodov je potom výpoveď aj tejto svedkyne pochybná a všetkých svedkov, ktorí usvedčujú obžalovaného, sú pochybné, rozporné a aj procesne chybné a spochybňujú závery súdu prvého stupňa o vine obžalovaného.

Inak, keby poškodení aj dávali časť finančných prostriedkov obžalovanému z toho, čo vyžobrali, jednoznačne ide o finančné čiastky, ktoré mu dlhovali za služby a pôžičky z predchádzajúceho obdobia. Krajský súd na základe odvolania obžalovaného preskúmal v zmysle ust. § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré predchádzali napadnutému rozsudku a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní vykonal všetky dostupné dôkazné prostriedky v záujme ustálenia skutočného stavu vecí, a to pri plnom rešpektovaní všetkých základných zásad trestného konania pri vykonávaní dôkazov. V dôvodoch písomného vyhotovenia rozsudku vysvetlil v súlade s § 168 ods. 1 Tr. por., ktoré skutočnosti mal za preukázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové a právne závery a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov jednotlivito i v ich súhrne.

Súhrn priamych dôkazov, hlavne výpovede svedkov L. F., G. M., M. X. a R. Z., ako aj nepriamych dôkazov v zmysle výpovedí ostatných svedkov vedú odvolací súd k záveru, že tieto boli vyhodnotené na základe zásad správneho myslenia a vnútorného presvedčenia v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. a takéto hodnotenie jednoznačne obžalovaného usvedčujú zo spáchania predmetného skutku a zločinu tak, ako ho ustálil vo výrokovej časti napadnutého rozsudku súd prvého stupňa.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd nezistil pochybenie ani v hodnotení dôkazov z hľadiska obsahu i rozsahu a v ich nadväznosti na príslušné ustanovenia Trestného poriadku, s uvedeným hodnotením sa v plnej miere stotožňuje, v ďalšom na ne iba poukazuje, aby sa neopakoval stav hodnotenia dôkazov súdu prvého stupňa, ktorý si odvolací súd osvojil. Treba zdôrazniť, že súd prvého stupňa sa v skutočnosti akoby v odpovedi na odvolanie obžalovaného vysporiadal so všetkými uvedenými údajnými pochybeniami, ktoré napádal v dôvodoch odvolania obžalovaný. Aj odvolací súd zastáva názor, že v predmetnej veci boli produkované viaceré dôkazy potom, čo obžalovaný využil svoje právo a v prípravnom konaní i na hlavnom pojednávaní nevypovedal. Bolo potrebné vychádzať z dôkazov, a to výpovedí svedkov hlavne priamych, ktorí vo veci v podstate boli poškodenými, hlavne M., X., Z., L. F., ktorí hlavne vo svojich výpovediach v prípravnom konaní, keď si podstatne lepšie pamätali na udalosti súvisiace s páchaním trestnej činnosti vo vzťahu obžalovaného voči nim, vypovedali jednoznačne zrozumiteľne a v zásadných smeroch zhodne, ako sa rozhodli na základe podnetu obžalovaného ísť s ním hlavne do Düsseldorfu v Nemecku, kde ich držal a žili v neľudských podmienkach, dokonca im odmietal poskytnúť finančné prostriedky na vlastné zabezpečenie stravy, on im varil v týchto podivuhodných podmienkach stravu, trestal ich, pokiaľ si sami niečo kúpili, či už potraviny, alkohol alebo si ukryli časť vyžobraných peňazí, z ktorých až po návrate po dlhých mesiacoch a rokoch na území SR im dal po 200,- Eur. Z obsahu výpovedí týchto i ostatných svedkov vypočutých v predmetnej veci bolo možné zistiť, že títo žobrajúci svedkovia za deň vyžobrali 100,- až 200,- Eur, teda v priemere 150,- Eur, ktoré museli potom odovzdať po celodennom pobyte na ulici obžalovanému a pre prípad, že zistil

zatajenie časti vyžobraných peňazí, dochádzalo aj k fyzickým trestom zo strany obžalovaného voči týmto osobám.

Neobstojí argumentácia obhajoby v tom smere, že výpoveď svedka M. nie je zákonná, pretože medzičasom zomrel a nebolo možné ho vypočuť na hlavnom pojednávaní a táto výpoveď bola súdom prvého stupňa prečítaná. Tento úkon je v súlade so všetkými ustanoveniami Trestného poriadku tak, ako bol aj vykonaný na hlavnom pojednávaní a tvrdenie obhajoby v tomto smere je v podstate scesné a odporujúce príslušným normám Trestného poriadku.

Výpovede ostatných svedkov len dokresľujú situáciu tých poškodených, ktorí patrili do skupiny riadenej obžalovaným, neboli svedkom podrobností ako fyzické útoky, žobranie, odovzdávanie finančných prostriedkov, množstvá týchto prostriedkov, zadržanie obžalovaným, na druhej strane žili pod podobným dozorom iného páchatela za v podstate zhodných podmienok, ako títo svedkovia, ktorých zviadol na žobranie obžalovaný a ktorí mu odovzdávali aj produkt vyžobraných finančných prostriedkov.

Je logické, že súd prvého stupňa považoval za menej presvedčivé až nevieryhodné výpovede tých svedkov, ktorí po návrate zo zahraničia žijú v dome alebo pri dome v letných kuchyniach alebo v stanoch na dvore obžalovaného, sú zjavne od neho závislí, hoci aj týmto neposkytuje takéto náhradné ubytovanie z ľudskej dobroty, ale pre zárobok, pretože musia platiť určité finančné prostriedky, minimálne 50,- Eur mesačne, v prospech obžalovaného.

Vychádzajúc z uvedených dôkazov, nadväzujúcich na hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa, na ktoré v ďalšom odvolací súd poukazuje, dospel teda aj odvolací súd k jednoznačnému záveru, že obžalovaný sa dopustil predmetného skutku tak, ako je ustálený vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku a správne jeho konanie bolo kvalifikované ako zločin obchodovania s ľuďmi podľa § 20 k § 179 ods. 1, ods. 3 písm. f) Tr. zák. s použitím § 38 ods. 1 písm. b) Tr. zák., pretože jeho úmyselným sčasti spoločným konaním s použitím ľsti a obmedzovania osobnej slobody, ako aj zneužitia zraniteľného postavenia zlákal, prepravil a prechovával, a to aj s ich súhlasom, na účel nutnej práce iného a čin spáchal závažným spôsobom konania - po dlhší čas.

Súd prvého stupňa nepochybil ani vo výroku o treste, keď pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu prihliadol na všetky významné skutočnosti, majúce vplyv na rozhodnutie o druhu a výmere trestu, a to v zmysle § 34 Tr. zák., predovšetkým prihliadol na pomer priťažujúcich a poľahčujúcich okolností, kde prevažovali priťažujúce okolnosti, pretože obžalovaný v minulosti nevedol riadny život, bol súdne trestaný, aj keď sa pozerá na neho vo väčšine prípadov ako na netrestaného, je treba prihliadnuť na to, že má sklony k páchaniu trestnej činnosti, dopustil sa aj viacerých priestupkov, prevažovali teda priťažujúce okolnosti pri nezistení poľahčujúcich okolností, kde správne boli aplikované ustanovenia § 38 ods. 2,4,8 Tr. zák. a obžalovanému bol ukladaný trest v sprísnenej trestnej sadzbe na dolnej hranici zvýšenej o jednu tretinu a trest bol uložený pri dolnej takto upravenej trestnej sadzby, kde neboli zistené pritom podmienky pre akékoľvek zníženie alebo úpravu trestnej sadzby v prospech obžalovaného z akýchkoľvek zákonných dôvodov, hlavne § 39 Tr. zák. a uložený trest potom zodpovedá všetkým zákonným hľadiskám, a to aj z pohľadu individuálnej a generálnej prevencie.

Obžalovaný bol správne pre výkon trestu zaradený do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, pretože v posledných desiatich rokoch nebol vo výkone trestu odňatia slobody pre iný úmyselný trestný čin.

Za zákonný považuje odvolací súd aj výrok o náhrade škody, kde mu bola uložená povinnosť nahradiť poškodenému X. škodu, ktorú mu spôsobil obžalovaný svojou trestnou činnosťou, pritom poškodený si uplatnil svoj nárok riadne a včas a o jeho opodstatnenosti nevznikli ani u odvolacieho súdu žiadne pochybnosti.

Z uvedených dôvodov potom odvolací súd považuje napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu za zákonný a odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.